అదిగో రామారావు

తాయారమ్మకు గబుక్కున మెలకువ వచ్చింది. పక్కింటి చిట్టెమ్మగారి గొంతు తారాస్థాయిలో వినిపిస్తోంది. పాతపేపర్లు కొనేవాడినట్లుంది–దబాయించి పారేస్తోంది. చిట్టెమ్మ భర్త రోజూ ఇంగ్లీషు పేపరు తెప్పిస్తాడు. ఏరోజు పేపరును ఆరోజు దాచిపెట్టి, ఏ నెలకో రెండు నెలలకో పెద్ద పేపర్లు కొనేవాడికి అమ్ముతుంది. అలా అమ్మినప్పుడల్లా ఇదే గొడవ. ఈమె వీశకు రెండు రూపాయిలు కావాలంటుంది. వాడం దబ్బ వప్పుకొని తూస్తే, తూకం సరిలేదంటుంది. వీశ రెండు రూపాయిలకు కొంటూ తూకం సరిగ్గా తూస్తే వాడికి గిట్టేదేమిటి ?

ఈయనగారు అదేంమనిషో, పేపరు అయినా చదవరూ. ఎంతసేపూ ఆయనే విసుగో, ఆయనగారి ఆఫీసు దస్త్రాలేమిటో. ఎప్పుడన్నా ఇంట్లోపని తొందరగా తెమిలి, తీరికగా వున్నప్పుడు ఏ పుస్తకమన్నా చదువుకుందామంటే, పాడుకొంపలో ఏ పుస్తకమూ పడిచావదు. తీరికగా వున్నప్పుడు చదువుకుటానికి ఏ వారపత్రికలో కొనకూడదండీ అంటే, ఆదోలాగాచూచి, కథల పుస్తకాలు చదవటానికి నీవేం చిన్నపిల్లవటే అంటారు. అంతా విడ్డూరంకాకపోతే కథలపుస్తకాలు చిన్నపిల్లలే చదవాలికాబోలు. కాకపోయినా, తను పుస్తకాలు చదవకూడనంత పండు వృద్ధా? ఈయనదంతా చాదస్తం......'

తాయారమ్మ ఆవలించి లేచి కూర్చోబోయి మళ్ళీ బద్ధకంవేసి అలాగే పడుకుంది. దొడ్లో బాదంచెట్టు నీడన పిల్లలు ఆడుకుంటున్నారు. ఎదురుగుండా గదిలో పెద్దపిల్ల సరోజ ఏదోసవరిస్తూ, కూనిరాగం పాడుకుంటూ అటూ ఇటూ తిరుగుతుంది.

తాయారమ్మ కళ్ళు మూసుకుని పడుకుంది. చిట్టెమ్మగారి పేపర్లబేరం అయిపోయిందట్లుంది. అటునుంచి మాటలేమీ వినిపించటంలేదు. చిట్టెమ్మ మళ్ళీ నీళ్లుపోసుకుంది. ఈ నెల నాల్గురోజులు ఎడం అయ్యేసరికి తనకీ నెల తప్పిందనుకుంది. ఈ సంగతే ఆయనతో అంటే, చిరాగ్గా మొగం పెట్టి, పెద్దపిల్లకూడ పెళ్ళికెదుగుతే ఇంకా నీకు నెలతప్పటమేమిటి నాతలకాయ అన్నారు. మొన్న సాయంకాలం శివాలయానికెళ్ళితే జయలక్ష్మమ్మగారు కనిపించి మళ్ళీ నీళ్ళు పోసుకున్నారా అని అడిగింది. తను నవ్వి ఆఁ ఏం నీళ్ళులెద్దురూ మా పెద్దమ్మాయి పెళ్ళీడుకొస్తే–అంది. అయితే మీరు మా ముసలివగ్గు అయిపోయారేమిటి అని అంది ఆవిడ. **ఆ జయలక్ష్మమ్మగారికి తెలిసినంత కూడ ఈయనకు తెలిసిచావదు. నిన్న దీపాలు** పెట్టింతర్వాత ఆయన ఆఫీసునుండి వచ్చేసరికి తాను వాకిట వుండటం చూచి ఆయన ముసిముసి నవ్వులు నవ్వారు. ఆయన అలా నవ్వేసరికి తనకు తలకొట్టేసినంత పనయింది. పొద్దుటమటుకు పొద్దుట చెంబులో నీళ్ళు పోస్తూ, పిల్లలెవరూ చూడకుండా, "నెల తప్పిందనుకున్నావు కదే." అని వెటకారంగా అన్నారు. ఆ మాటకు తనకు మండుకొచ్చింది. ఈయన పయికి ఇట్లా వుంటారుగాని, ఈయనగారి దగ్గర ఎంత శాడాతనం వుందనుకోవాలి...

తాయారమ్మ లేచి కూర్చుని, 'అమ్మాయి! సరోజా, నోరెండిపోతోంది, కాసిని మంచి నీళ్ళు పొయ్యవే' అంది. సరోజకు వినిపించిందో, వినిపించలేదోగాని గదిలోంచి బయటికి రాలేదు. డ్రాయరుమీద అద్దం పెట్టుకుని కుర్చీలో కూర్చుని తల దువ్వుకుంటోంది. ఇంకా వచ్చి మంచినీళ్ళు పోస్తుందని చూస్తుంటే సరోజ ఎంతకీ బయటికి రాదు. సన్నగా ఏదో పాట పాడుకుంటూ, అద్దంలో తన అందాన్ని చూచి మురిసిపోతోంది.

తాయారమ్మకు ఎక్కడలేని కోపం వచ్చి, 'ఒసేయ్ సరూ' అని అరిచింది బిగ్గరగా. ఆ అరుపుకు సరోజ వులికిపడి బయటికి వరండాలోకి వచ్చింది.

'ఏమిటే అమ్మా పిలిచావు ?' తలంటు

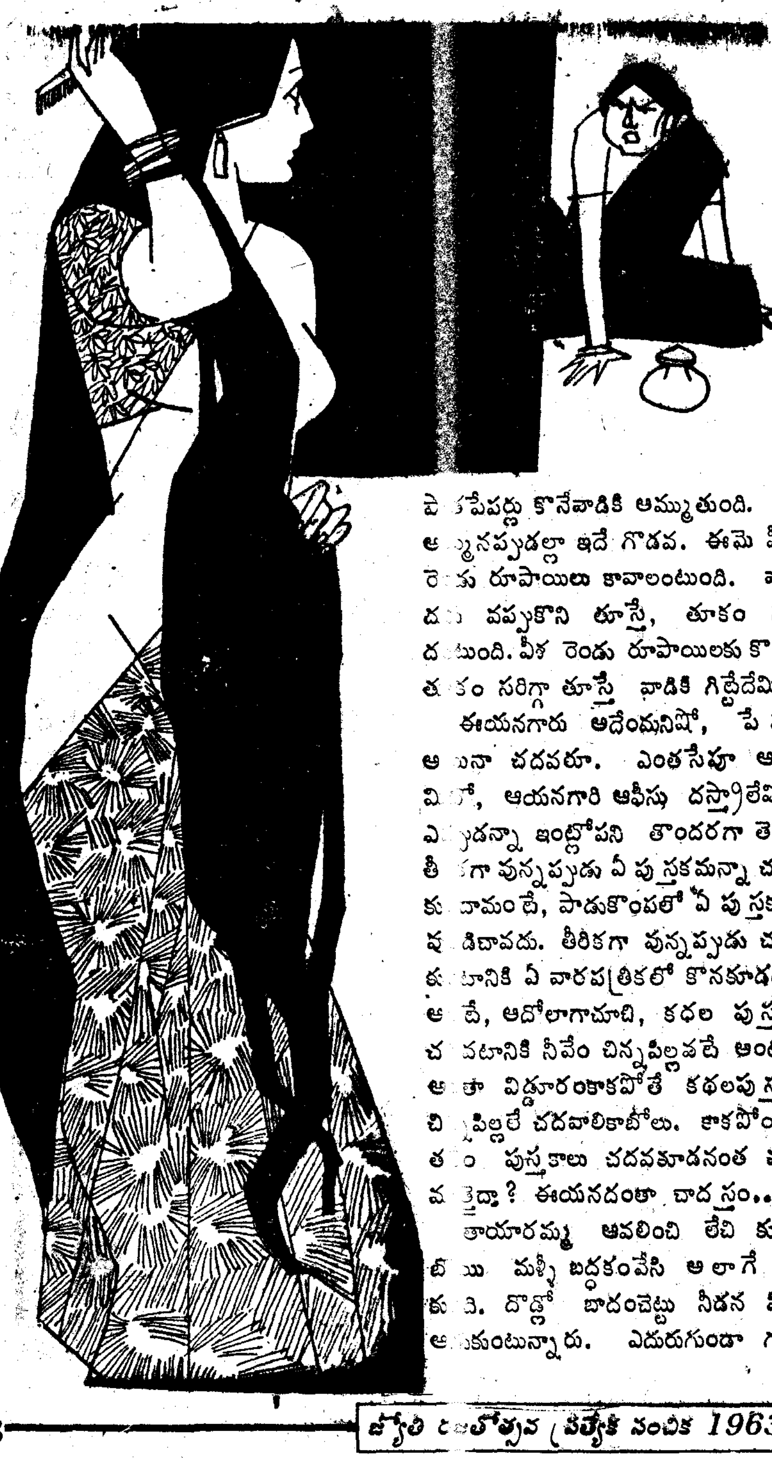

కున్న తల చిక్కుతీసుకుంటూ అడిగింది

'హూ! ఇప్పటికి వినిపించిందా ? దుకు పోతోంది కాసిని మంచినీళ్ళు పో అని జాము సేపునుంచి అరుస్తుంటే -'

"వినిపించిందిలే -" అని ముంద కున్న జుట్టునంతా వెనక్కి లాక్కొని, నీళ్ళు తీసుకురావటానికి వంటింటి వ నడిచింది.

నల్లటి మేఘాలులాగా పిరుదుల క్రిందకు వ్రేలాడుతున్న జుట్టు, సరోజ స్తున్నంతమేర వెనకభాగాన చిమ్మచీక కల్పిస్తుంది. సరోజ విరబోసుకున్న వె కలు చూడగానే తాయారమ్మ చేయి యత్నంగా పిడికెడుకూడా లేని తన ము ముడిపడున పడింది.

సరోజ వయస్సంత వున్నప్పుడు ఇంతకు రెట్టింపుజుట్టు వుండేది. జడ అరచేతి వెడల్పున పట్టాలాగా ఇంతబా వుండేది. అమ్మమ్మ తనకు మల్లెపూల వేస్తే ఇంట్లో అందరికని కొన్న మల్లె తనజడ వక్కదానికి సరిపోయేవి క అమ్మమ్మ అనేది - మాఅమ్మ ఇదేంజడే వెనకటికి మా మేనత్తకేదూశా. నేటికి చూశా. మా చిన్నతనంలో వేణుగోపాలస గుళ్ళో పుట్టలోవుండే సుబ్రమన్నెసా అంతబారు వుందికదే! తనకు తలంట వస్తే ఇక ఆరోజు ఆదొక పెద్దపని. అమ్మ ఒకవయిపు ఇంత సందెడుజుట్టు వేస గూరలన్నీ పడేదాకా అంటేవారు. ఎక దాకో ఎందుకు? తనకు పెళ్ళయి కాపు కొచ్చేవరకు ఆ జుట్టు వుంది. క్రొత్తలో జుట్టుచూచి ఆడబిడ్డల మూతులు, తోటికో మూతులు వంకర్లుపోయేవి. వుక్కురోష ఎటొచ్చీ ఈ పెద్దది కడుపునపడ్డ తర టైఫాయిడ్ వచ్చి అంతజుట్టూ పోయి టికి ఇంతముడి మిగిలింది. ఇంక ఏన వచ్చేను అంతజుట్టు...

సరోజ వంగుని తాయారమ్మ ప గ్లాసులోకి నీళ్ళుపోస్తుంటే జుట్టంతా ముం పడి గ్లాసును తాకింది. తాయారమ్మ కస రేచింది.

"ఏమిటాజుట్టు ముడేసుకోకూడదు. శక్తిలాగా విరబోసుకున్నావు. నాకేగం యింత జుట్టు వుందని అందరికీ తెలియాల మిట్టమధ్యాన్నంపూట - తలంటుకున్న అలాగే విరబోసుకుంటే ఏ దయ్యమైనా పట్టేను."

పాపం! సరోజ తల్లి అన్న మాటకు చిన్నబుచ్చుకుంది.

"చిక్కు తీసుకుందామని-" మెల్లగా గొణిగింది. ఇది జరిగి పదిరోజులుదాటింది.

ఒక శుక్రవారంనాటి సాయంత్రం సరోజ తన స్నేహితురాండ్రతో కలసి కనకదుర్గ గుడి కెళ్ళటానికి బయలుదేరింది. అలమరలో వున్న దాపుడు బట్టల్లోంచి సిల్కుబట్టలు తీసి కట్టుకుంది. జడ సగం అల్లి వదిలేసింది. దొడ్లో పూసిన మల్లెపూలతో దండ అల్లి జడలో పెట్టుకుంది. కళ్ళనిండా కాటుక పెట్టుకుంది. పెద్ద కుంకుమబొట్టు పెట్టుకుంది. సుతారంగా కణతల మీదకు ముంగురులను లాగింది. మాటిమాటికి జారి పోతున్న సిల్కుపమిటను పదుకి లాక్కుంటూ, జడను ముందుకేసుకుని స్నేహితురాండ్రకోసం ఇంట్లోకి బయటికి తిరుగుతోంది.

సాయంకాలపు వంటపనిలో మునిగి వున్న తాయారమ్మ ఏదో పనిమీద హాలు లోకి వచ్చి కూతురును చూచింది. తన కూతురు సరోజ ఇంత అందగత్తె అనిపించింది తాయారమ్మకు. సరోజ నడిచినంత మేర వెలుగులు పొరాడుతున్నాయి. అనుకో కుండా హాలులోని నిలువుటద్దంలో తన రూపాన్ని చూసుకుంది తాయారమ్మ. పీక్కు పోయిన దవడలు, లోతుకుపోయిన కళ్ళు, చెమటలు కారుతున్నవళ్ళు, అసహ్యంగా జారి పోయిన పొత్తికడుపు, లూజుగా జారిపో తున్న మెడ కండరాలు, మోటుగా జారి పోయిన చేతిజబ్బలు, బిగుతు సడలిన రొమ్ములు.... తాయారమ్మకు ఏడుపొచ్చి నంతపనయింది. కోపం. విసుగు, చిరాకు.

మళ్ళీ కూతురువంక చూచింది. వయ్యా రంగా గొలుసులు పట్టుకుని కూర్చుని, వుల్లాసంగా కాళ్ళువూపుతూ వుయ్యాలబల్ల మీద వూగుతోంది. కూతురు వెలమ దొర సానిలాగావుంది. తాను పనిచేసే రామింటె కనాకష్టంగా వుంది. కూతురు అప్పుడే రేకులు విచ్చుకున్న గులాబీపువ్వులాగావుంది. తాను, వడిలి, మాడి, నల్లపడిపోయిన ముద్ద చింతలాగా వుంది. తాయారమ్మకు తన కూతురు గర్భవిరోధిలాగా కనిపించింది.

తెలుగు పత్రికా ప్రపంచంలో ప్రప్రథమంగా 'కథా నన్నివేశం' కవరుపేజీ మీద ఘనంగా చోటుచేసుకున్న కథ!

ఆడ మనసు

తన ఆస్తిని కొల్లగొట్టి తనను బికారిని చేసి తన కళ్ళముందే అందలమెక్కి కులుకు తున్న ప్రత్యర్థినిలాగా వుంది. తనను వెక్కి రిస్తున్నట్లనిపించింది. తాయారమ్మ మాతృ హృదయంలో- "ఆడమనసు" అసూయతో కుతకుతలాడింది. విలవిల లాడింది. ఆ సమయంలో సరోజ తన కడుపున పుట్టిన కూతురు కాదు, ఆడబిడ్డ, తోడికోడలు, సవతి, గయ్యాళి అత్త, గయ్‌గయ్‌మనే ఇంటావిడ.

"ఏమే నేను వంటపనితో సతమతమవు తుంటే, సాని పాపలాగా సింగారించుకుని తీరిగ్గా కూర్చున్నావు? కాస్త నాకు సాయం రాకూడదు!"

సరోజ వెల వెల పోయింది.

"నీవేకదమ్మా, దుర్గగుడి కెళ్ళతానంటే సరే వెళ్ళమన్నావు"

"వెళ్ళమంటే మరింకా ఇక్కడే వున్నావేం ?"

"వర్లక్ష్మి వాళ్ళకోసం చూస్తున్నా—"

"వెళ్ళమ్మా వెళ్ళు. నీవు నీ యిష్టమొచ్చి నట్టు గుళ్ళు, సినిమాలు, పేరంటాలు, స్నేహితురాళ్ళ యిళ్ళు అన్నీ చక్కపెట్టు. నేను మీ అందరికి వండివార్చిపోస్తా. వున్నా నుగా, నేనొక దాసీముండను.... మిగిలిన మంద ఎక్కడికి జేరింది? ఆడుకోటానికా? వాళ్ళకేమన్నా నీళ్ళుపోసి వుతికిన గుడ్డలు తొడిగేవా? తొడగలా-తొడగవ్ ఎందుకు తొడుగుతావ్. అద్దంలో చూసుకుని మురిసి పోవటమే సరిపోతుందాయె నీకు. నీవు సినిమా స్టారులాగా సింగారించుకు కూర్చో. మిగిలిన చిన్నపిల్లలు ఎడ్డిమడ్డిగా వుంటే నీకేం?

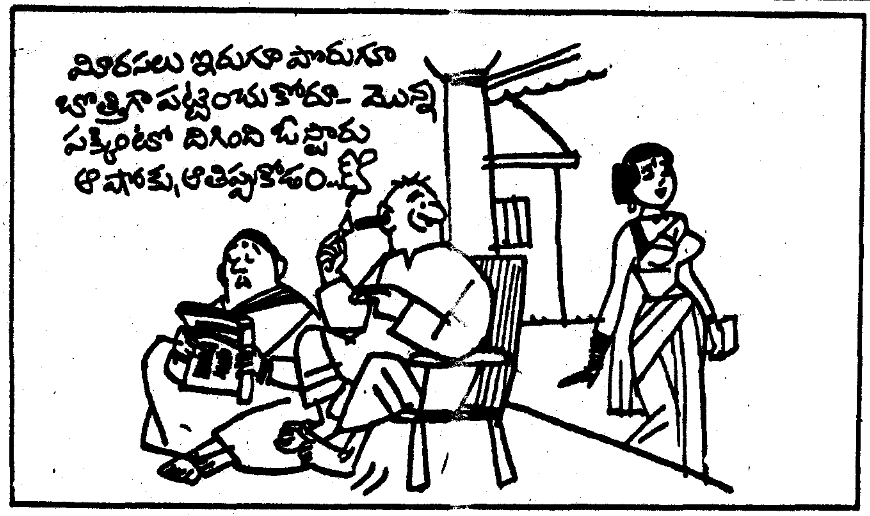

అయ్యో, అమ్మ ఇంటిపనితో ఇదవుతుంటే ఆ చిన్నపిల్లలకు నీళ్ళు నిప్పులూ చూద్దామే అన్న ధ్యాస నీకుంటేగా. ఎంతసేపూ నీవట్లి నీ సింగారం-నీ అద్దం నీవు..."

పెట్టవలసిన నాలుగూ పెట్టి తాయారమ్మ విసురుగా లోపలికి పోయింది. పాపం, సరోజ గ్రుడ్ల నీళ్ల గ్రుడ్లనింపుకుని ఏడుపు మొగం వేసుకు కూర్చుంది.

◆ ◆ ◆

తాయారమ్మ వంటపని తెముల్చుకునే సరికి వీధిలోకి ఆటలు ఆడటానికి పోయిన పిల్లలందరూ బిలబిలవచ్చిపడ్డారు. "సరక్క ఏదీ"—"సరక్కేది" అని గంతులేశారు. గుళ్లోకెళ్ళిందని. చెప్పేసరికి, మాకు చెప్ప కుండా వెళ్ళిపోయింది అనిరాగాలు మొదలు పెట్టారు. తలానాల్గు తగలనిచ్చి వాళ్ళకు నీళ్ళుపోసింది. తనూ రెండుచెంబులు నీళ్ళు పోసుకుని, వుతికినచీర కట్టుకుంది. బొట్టు పెట్టుకుందామని అద్దంలో మొగం చూచు కుంది అద్దంలో తన మొగానికి బదులు ఇరవాకటి సరోజ అందమయిన మొగం కనిపించి మాయమయింది... మళ్ళీ తన మొగం. రక్తంలేక తెల్లగా పాలిపోయిన దిగాలు మొగం.... వంట్లోని రక్తమంతా మొగంలోకి పారినట్లు మొగమంతా పచ్చగా కళకళలాడుతూంది. కళ్ళలోకి వెలుగులు వూరుతున్నాయి. పెదాలమీద చిరునవ్వులు జారుతున్నాయి. బుగ్గల్లో కెంపులు చిట్లు తున్నాయి. తాను ఇప్పుడు "తాయారు". 20 సంవత్సరాలకు మునుపు. 16 సంవత్స రాల "తాయారు." పేరంటానికెళ్ళి వచ్చి అమ్మమ్మ చేత దిష్టితీసి పోయించుకునే "తాయారు." కరణంగారి అబ్బాయి, నాయుడమ్మ ఇల్లరికపుటల్లుడు, బస్తీలో చదువుకుంటూ శలవులకొచ్చిన బావ, స్కూలుకు కొత్తగావచ్చిన సైన్సు కుర్ర మాస్టరు, వూరు తనిఖీ చేయటానికి వచ్చి నప్పుడల్లా తండ్రి యింట్లో మకాందేసే ఆర్. ఐ.—తమకంగా, వళ్ళంతా కళ్ళు చేసుకుని చూచే "తాయారు." అవతల పది వేలు కట్నం యిస్తామన్నా, పెళ్ళికొడుకును అయిదువేల కట్నానికే వప్పించగల అందం గల "తాయారు." సానికొంపల వెంట తిరిగే పెద్దన్నగారు క్రొత్తగా కాపురాని కొచ్చిన తన భార్యవంక కోరచూపులు చూస్తు న్నాడని భయపడి, పేచీపడిన భర్తచే వేరు కాపురం పెట్టించిన తాయారు... అలాటి "తాయారు" ఈనాడు "తాయారమ్మ" అయి కన్నకూతురు అందచందాలముందు వెలిసికట్టుగా, అయింటికి దిష్టిబొమ్మగా, ఈ "మంద"కు వెట్టిచాకిరిచేసే దాసీదానిగా మిగిలిపోయింది.

ఈ ఆలోచనలతో తాయారమ్మ రోజు కంటె కాస్త ఎక్కువగా మొగానికి పౌడరు కోటా పట్టించింది. ఎప్పుడో వేడిచేసి కళ్ళు మంటలు పుట్టినప్పుడు పెట్టుకునేది, అవాళ కళ్ళకు కాటుక పెట్టుకుంది. కడగొట్టుది కడుపున పడ్డప్పుడు మానేసిన బాడీ...మళ్ళీ పాతగుడ్డల మూటనుండి ఒక బాడీని తీసింది. సైజు సరిపోలేదు. ఎలాగో బిగించి ముడే సింది. ఏమూలనో పడి దుమ్ముకొట్టుకుని వున్న సవరాన్ని వెదికితీసి, దానికినూనెరాసి చిక్కుదీసి, దువ్వి, పిడికెడుకూడలేనితనజుట్టు పాయలతో కలిపి జడఅల్లి ముడి చుట్టింది. ఇందాక సరోజ పెట్టుకోగా మిగిలిన మల్లెపూ లను దండకట్టి, ఆ ముడిచుట్టూ చుట్టింది. పోయినయేడు తమ్ముడి పెళ్ళికెళ్ళినప్పుడు తల్లిచేత కోరి పెట్టించుకున్న కాశ్మీరుసిల్కు చీరను, లంగా (సరోజది) పయిన కట్టింది. రోజూ సరోజ తలదువ్వుకున్న తర్వాత వెంట్రు కలను రేపుకునే పద్ధతిలో ఛెంప వెంట్రుకలను రేపింది.

ఇంతసేపు అమ్మ, గదిలో ఒక్కత్తే ఏం చేస్తోందా అని చూడటానికి వచ్చిన తాయా రమ్మ రెండోకూతురు వనజ, తల్లిని ఎగాదిగా చూచి గబ గబ పరుగెత్తుకుంటూ హాలులోకి వెళ్ళింది. హాలులో ఆడుకుంటున్న తమ్ముళ్ళ తోను, చెల్లెళ్ళతోనూ లోపలికెళ్ళి చూడండి బలేగమ్మత్తు వుందని చెప్పింది. ఒకళ్ళ తర్వాత ఒకళ్ళు లోపలికెళ్ళి తాయారమ్మను చూచి నవ్వుకుంటూ వస్తున్నారు. అందరికంటె ఆఖరివాడు లోపలికి, తొంగిచూచి వచ్చి, వంటింటి గుమ్మంలో నిలబడి "అమ్మా! మనింటికి ఎవరో వచ్చారే, ఆ గదిలోవుంది" అని అరిచాడు. తల్లి వంటింట్లో వుందని - అమాయకంగా.

అద్దంలో మొగంచూచుకుంటున్న తాయా రమ్మ కొడుకు మాటవిని, ఎవరో వచ్చారను కొని హాలులోకి వచ్చింది. హాలులోకి వచ్చిన తల్లిని ట్యూబులైటు కాంతిలో తృణ్ణంగాచూచి పిల్లలు నవ్వులు మొదలుపెట్టారు. "అమ్మ గమ్మత్తుగావుంది -అమ్మ గమ్మత్తుగావుంది". అని అరుస్తూ చుట్టూ తిరగటం మొదలు పెట్టారు.

అప్పుడే బయటనుండి లోపలికొస్తున్న తాయారమ్మ భర్త, హాలులోవున్న తాయా రమ్మనుచూచి ఎవరో బయట ఆడవాళ్ళు వచ్చారని, ఒక అడుగు వెనక్కు వేశాడు. అదిచూచి రెండోకూతురు వనజ నవ్వుతూ వచ్చి, 'ఎవరనుకుంటున్నావు నాన్నా! అమ్మే' అని తండ్రి చేయి పట్టుకుని లోపలికి తీసి

కొచ్చింది. తాయారమ్మ మొగుడు కూతుర్ని చుట్టూ తిరుగుతూ పరీక్షగా చూశాడ సీరియస్‌గా మొగంపెట్టి. పరీక్ష పూర్తిచేసి పకపక నవ్వి, 'ఓర్నీ ! మీ అమ్మేరా గ !' అన్నాడు.

'అమ్మ కాదు నాన్నా ! బొమ్మ' నజ అంది.

'ఏంబొమ్మా ?' ఏంపేరు పెడదాం మా అని సాలోచనగా అడిగాడు తండ్రి.

అందుకు గోపి సమాధానం యిచాడు!

'దసరా బుట్టబొమ్మ.'

'వెరీగుడ్ ! దసరా బుట్టబొమ్మ'

"అమ్మ ! అమ్మ ! దసరా బుట్టబొమ్మ" తండ్రితోకలిసి పిల్లలు చుట్టూ తిరగడం మొదలుపెట్టారు.

ఇక తాయారమ్మ అక్కడ వుండలేక పోయింది. గదిలోకివెళ్ళి తలుపులు వేసుకుంది. అలంకరణ అంతా తీసి రేసి మంచంమీద బోర్లా పడుకుంది. బయట పిల్లలూ తండ్రి కలిసి ఆగం చేస్తున్నారు.

ఇంతలో సరోజ గుడికెళ్ళివచ్చిందనుంది. పిల్లలు 'సరక్క' అంటూ చుట్టూ గి తల్లినిగురించి చెప్పుకున్నారు. తాయారమ్మ బయట గొడవంతా వింటూ పడుకుంది

"అబ్బ, ఇవాళ సరక్క బలేవుంది" అంటున్నాడు శేషు.

"ఎలావున్నానేం ?"

"మోతగా వున్నావు" రాజు అన్నాడు. వెంటనే వాడివీపుమీద ఎవరో మోత పుట్టించారు.

"ఇవాళ అమ్మకూడా నీలాగేవుందే సరక్కా"

"సరక్కలాగా వుండాలని అమ్మ అలా షోకు చేసుకుంది." వనజ అంటోంది.

"దాని మొగం సరూలాగా వుండాలంటే మళ్ళీ మరోజన్మ ఎత్తాలి." భర్త కంఠం.

నిజమే-మళ్ళీ ఇంకోజన్మ ఎత్తాలి ఆ అందం. ఆ లేతదనం రోజు రోజుకి పుడిగి పోయేనేకాని మళ్ళీ వచ్చేవికావు. ఈ జన్మలో మళ్ళీ "తాయారు" లేదు. "తాయారమ్మే" ఇంకా నాల్గు రోజులైతే "తాయారు మామ్మ" అవుతుంది.

సరోజ తండ్రితో ఫిర్యాదు చేస్తోంది తన మీద.

"సాని పాపలాగా సింగారించుకున్నానని ఇందాక అమ్మ నన్ను తిట్టింది నాన్నా —"

"ఏడ్చిందిలే. ఇప్పుడు తను చేసిన పనేమిటో ? అమ్మ అలాగే అంటుంది తల్లీ. నీకేవమ్మా, లక్ష్మిదేవిలాగా వుంటావు నీవు యింట్లోవుంటే చాలు లక్ష్మి తాండవమాడుతుంది."

కుమార్తెను తండ్రి బుజ్జగిస్తున్నాడు.

"ఏ వయస్సుకు తగ్గముచ్చట ఆ వయస్సుకుండాలి, ఎందుకే పిచ్చిపిల్లా, కళ్ళనీళ్ళు పెట్టుంటావు. లేలే, భోజనాలు చేద్దాం"

ఆయనకు తెలిసినంత తనకు తెలియక పోయింది ఏ వయస్సుకు తగ్గ ముచ్చట ఆ వయస్సేకాని, పోయేవయస్సు కాదుగా.

"అన్నాలు పెట్టటానికి రావే" అని

పిల్లలు తలుపుకొట్టారు. తాయారమ్మ లేవ లేదు.

"సరక్క పెట్టుందిలే పదండ్రా"

అంతా వంటింట్లోకి పోయారు. సరోజ, మడిచీరకోసం అమ్మ ఎక్కడ పెట్టిందో అని వెతుకుతోంది. మడిచీర కట్టుకుని వడ్డన చేస్తుంది కామాలు.

"ఇప్పుడు సరక్క అమ్మలాగా వుంది" గోపి అంటున్నాడు.

"సరక్క ఎప్పుడూ సరక్కలాగే వుంటుందేరా ? అమ్మగూడ అవుతుంది, రేపు పెళ్ళిచేసుకుంటే"

"ఫో నాన్నా"

నిజమే, సరుకూడా రేపు పెళ్ళయి పిల్లలు పుడితే తనలాగే తయారవుతుంది. అదికూడ ఒకనాడు ముసలిదయిపోతుంది.

తాయారమ్మకు గుండెలమీదనుండి బరువు దింపినట్లయింది.

తాయారమ్మలోని 'ఆడమనసు' మెల్ల మెల్లగా ప్రక్కకు వొదిగింది. 'తల్లిమనసు' నిండుగా పొర్లింది.

ఏమిటో పాపం చిన్నపిల్ల. ఇందాక దాన్ని అడ్డమయిన తిట్లూ తిట్టింది. అది ఎల్లకాలమూ ఈ యింట్లో వుండబోయి వుంటుందా? రేపు పెళ్ళయితే దాని దార్ని అది పోతుంది. నిజంగా సరూ ఎంత అందంగా వుంటుంది. అమ్మలక్కలంతా నీ కూతురేవమ్మా బంగారపు బొమ్మ అంటారు. తన కడుపున పుట్టిన కూతురు అందంగా, ఆకర్షణీయంగా వుంటే తనకు మాత్రం అందం కాదా? అందరూ ఫలానమ్మ కూతురమ్మా అంటారు. మొన్న వర్ధనమ్మగారు పేరంటానికి పిలవటానికని వచ్చి సరూను చూచి, 'నీ నోట్లోంచి వూడిపడ్డట్టు వుందే నీ కూతురు. తల్లుల అందం కూతుర్లకు రాక ఇంకెవరికి వస్తుంది' అంది. పెద్దమ్మాయిని చూస్తుంటే కొత్తగా కాపురానికొచ్చిన రోజుల్లో నీవు ఎలా వుండే దానివో గుర్తుకు వస్తుందే-అని వాళ్ళ నాన్న అన్నారు ఒకసారి. నిజంగా తన అందమంతా కూతురుకే వచ్చింది. సరూను ఎవరన్నా అందగత్తె అన్నారంటే అది తనను అన్నట్లే...

అందరూ అన్నాలు తిని దావిట్లోకి వచ్చారు. పిల్లలు పుస్తకాలు ముందేసుకుని పాఠాలు చదువుతున్నారు. తాయారమ్మ మెల్లగా లేచి తలుపు తీసుకుని వంటింట్లోకి వెళ్ళింది. వంటింట్లోంచి 'అమ్మాయ్ సరూ!' అని కేకేసింది. తల్లి పిలుపు విన్న సరోజ హాలులోంచి వంటింట్లోకి వచ్చింది. తాయారమ్మ గుప్పెడు మిరపకాయలు కూతురు చుట్టూ గిరగిర తిప్పి దిష్టితీసి పొయ్యిలో పడేసింది.

"ఎందుకే అమ్మా ఇదంతా?"

"ఎందుకేమిటే పిచ్చిపిల్లా, ఇందాక గుళ్ళోకెళ్ళావా ? అందరి పాపిష్టికళ్ళు నీమీదే వుంటాయి. దిష్టి తగలదే ? ఎంతమంది చూశారో ఏమిటో! ఒక్కొక్కళ్ళ కళ్ళు వుంటాయి—ఆ కళ్ళతో చూశారా, నల్లరాయైనా ఠిద్ధి ఫెళ్ళున పగిలి పోతుంది"